

Datum van inontvangstneming : 30/04/2020

Geanonimiseerde versie

Vertaling

C-136/20 – 1

Zaak C-136/20

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

12 maart 2020

Verwijzende rechter:

Zalaegerszegi Járásbíróság (Hongarije)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

12 maart 2020

Partij in de procedure:

LU

[OMISSIS]

BESLISSING:

De verwijzende rechter **schorst de behandeling** van de tegen LU tot tenuitvoerlegging van een geldelijke sanctie of een andere geldelijke verplichting ingestelde procedure en **verzoekt het Hof van Justitie van de Europese Unie om een prejudiciële beslissing** over de volgende vragen:

1/A. Dient de regel van artikel 5, lid 1, van kaderbesluit 2005/214/JBZ van de Raad inzake de toepassing van het beginsel van wederzijdse erkenning op geldelijke sancties aldus te worden uitgelegd dat indien de beslissingsstaat melding heeft gemaakt van een van de in dat lid opgesomde gedragingen, de autoriteit van de tenuitvoerleggingsstaat geen enkele discretionaire ruimte heeft om de tenuitvoerlegging te weigeren en dus verplicht is de beslissing uit te voeren?

1/B. Indien de vorige vraag ontkennend wordt beantwoord, kan de autoriteit van de tenuitvoerleggingsstaat zich dan op het standpunt stellen dat de in de beslissing van de beslissingsstaat vermelde gedraging niet overeenkomt met de gedraging die in de opsomming is omschreven?

[OMISSIS] [nationale procesrechtelijke aspecten]

MOTIVERING

Bij de Zalaegerszegi Járásbíróság (lokale rechter Zalaegerszeg, Hongarije; hierna: „verwijzende rechter”) is naar aanleiding van het op 27 januari 2020 ontvangen verzoek van het Bezirkshauptmannschaft Weiz (districtsbestuur Weiz, Oostenrijk) een procedure tot tenuitvoerlegging van een geldelijke sanctie of een andere geldelijke verplichting op grond van hoofdstuk IX/C van de az Európai Unió tagállamaival folytatott bűnügyi együttműködésről szóló 2012. évi CLXXX. törvény (wet nr. CLXXX van 2012 betreffende de samenwerking in strafzaken tussen de lidstaten van de Europese Unie) ingesteld tegen LU, een Hongaarse onderdaan.

1.

1.1. Feiten van de zaak:

Het Bezirkshauptmannschaft Weiz (Oostenrijk) heeft LU, een Hongaarse onderdaan bij beslissing van 6 juni 2018, onherroepelijk geworden [OMISSIS] op 1 januari 2019, een geldelijke sanctie van 80 EUR opgelegd, aangezien LU als houder van het voertuig met kenteken [OMISSIS], ondanks daartoe door de autoriteit te zijn gesommeerd, verzuimd had om binnen twee weken na de betekening van het daartoe strekkende verzoek mee te delen wie het voertuig op 28 december 2017 om 14.21 uur op het grondgebied van de gemeente Gleisdorf (Oostenrijk) had bestuurd of geparkeerd. **[Or. 2]**

De bevoegde autoriteit van de beslissingsstaat heeft de onherroepelijke beslissing en het in de bijlage van kaderbesluit 2005/214/JBZ van de Raad inzake de toepassing van het beginsel van wederzijdse erkenning op geldelijke sancties (hierna ook: „kaderbesluit”) vastgestelde certificaat aan de relatief bevoegde Zalaegerszegi Járásbíróság toegezonden teneinde de opgelegde geldelijke sanctie ten uitvoer te leggen.

1.2. Toepasselijk Unierecht:

Kaderbesluit 2005/214/JBZ van de Raad van 24 februari 2005 inzake de toepassing van het beginsel van wederzijdse erkenning op geldelijke sancties

„DE RAAD VAN DE EUROPESE UNIE,

Gelet op het Verdrag betreffende de Europese Unie, en met name op artikel 31, onder a), en artikel 34, lid 2, onder b),

Gezien het initiatief van het Verenigd Koninkrijk, de Franse Republiek en het Koninkrijk Zweden (1),

Gezien het advies van het Europees Parlement (2),

Overwegende hetgeen volgt:

[...]

„(2) Het beginsel van wederzijdse erkenning moet worden toegepast op geldelijke sancties die door rechterlijke of bestuurlijke autoriteiten zijn opgelegd, zodat dergelijke sancties in een andere lidstaat dan die waar zij worden opgelegd, gemakkelijker ten uitvoer kunnen worden gelegd.”

[...]

(4) Dit kaderbesluit dient zich uit te strekken tot geldelijke sancties die ten aanzien van inbreuken op de verkeerswetgeving worden opgelegd.

(5) Dit kaderbesluit eerbiedigt de grondrechten en voldoet aan de beginselen die worden erkend bij artikel 6 van het Verdrag en zijn weergegeven in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie [...].”

„Artikel 1

Definities

In dit kaderbesluit wordt verstaan onder:

a) beslissing: een onherroepelijke beslissing waarbij een geldelijke sanctie wordt opgelegd aan een natuurlijke persoon of een rechtspersoon, indien de beslissing is gegeven door:

i) een rechter van de beslissingsstaat ten aanzien van een naar het recht van de beslissingsstaat strafbaar feit;

ii) een andere autoriteit van de beslissingsstaat dan een rechter, ten aanzien van een naar het recht van de beslissingsstaat strafbaar feit, mits de betrokkene de gelegenheid heeft gehad de zaak te doen behandelen door een met name in strafzaken bevoegde rechter;

iii) een andere autoriteit van de beslissingsstaat dan een rechter ten aanzien van een feit dat naar het nationale recht van de beslissingsstaat wordt bestraft als inbreuk op de rechtsvoorschriften, mits de betrokkene de gelegenheid heeft gehad de zaak te doen behandelen door een met name in strafzaken bevoegde rechter;

iv) een met name in strafzaken bevoegde rechter, indien de beslissing is gegeven met betrekking tot een onder iii) bedoelde beslissing; **[Or. 3]**

b) geldelijke sanctie: de verplichting tot betaling van

i) een geldsom die in geval van veroordeling wegens een strafbaar feit bij beslissing is opgelegd;

[...]

c) beslissingsstaat: de lidstaat waar een beslissing in de zin van dit kaderbesluit is gegeven;

d) tenuitvoerleggingsstaat: de lidstaat waaraan de beslissing met het oog op tenuitvoerlegging is toegezonden.”

„Artikel 5

Toepassingsgebied

1. Tot erkenning en tenuitvoerlegging van beslissingen kunnen leiden, overeenkomstig dit kaderbesluit en zonder toetsing van de dubbele strafbaarheid, de navolgende in de beslissingsstaat strafbare feiten, zoals omschreven in het recht van die staat:

[...]

– gedragingen in strijd met de verkeersregels, met inbegrip van overtredingen van de rij- en rusttijdenwetgeving en van de wetgeving inzake gevaarlijke goederen,

[...]”

„Artikel 7

Gronden tot weigering van de erkenning of tenuitvoerlegging

1. De bevoegde autoriteit van de tenuitvoerleggingsstaat kan weigeren de beslissing te erkennen of ten uitvoer te leggen, indien het in artikel 4 bedoelde certificaat niet wordt overgelegd, onvolledig is of kennelijk niet overeenstemt met de beslissing.

[...]

3. In de gevallen bedoeld in lid 1 en lid 2, onder c) en g), raadpleegt de bevoegde autoriteit van de tenuitvoerleggingsstaat, voordat zij besluit een beslissing geheel of gedeeltelijk niet te erkennen of niet ten uitvoer te leggen, de bevoegde autoriteit van de beslissingsstaat, indien nodig met het verzoek om onverwijld alle noodzakelijke gegevens te verstrekken.”

1.3. Toepasselijke nationale regelgeving en praktijk:

Az Európai Unió Tagállamaival folytatott bűnügyi együttműködésről szóló 2012. évi CLXXX. törvény (wet nr. CLXXX van 2012 betreffende de samenwerking in strafzaken tussen de lidstaten van de Europese Unie)

„§ 109, lid 1 Behoudens de in deze wet genoemde uitzonderingen heeft een in een andere lidstaat gewezen strafrechtelijke beslissing dezelfde bindende kracht als de beslissing van een Hongaarse rechter en wordt deze in een strafrechtelijke procedure die na het nemen van de beslissing is aangespannen, in acht genomen door de rechterlijke, vervolgings- en opsporingsautoriteiten.”

„§ 112 Rechtshulp inzake tenuitvoerlegging

[...]

c) verzoeken om rechtshulp bij de tenuitvoerlegging van geldelijke sancties of andere geldelijke verplichtingen.

[...]

§ 113 Overname van de tenuitvoerlegging van de sanctie of de maatregel is mogelijk indien rekening kan worden gehouden met de rechterlijke beslissing van een lidstaat.” [Or. 4]

„§ 140/A, lid 3 In geval van de in bijlage 12 omschreven categorieën strafbare feiten kan de rechter de overname van de tenuitvoerlegging van een in een lidstaat opgelegde geldelijke sanctie niet weigeren op grond dat met de beslissing tot oplegging van de sanctie geen rekening kan worden gehouden omdat niet is voldaan aan de voorwaarde van dubbele strafbaarheid.

§ 140/A, lid 4 De bepalingen van lid 3 zijn van overeenkomstige toepassing indien de autoriteit van de beslissingsstaat overname van de tenuitvoerlegging van een geldelijke sanctie vraagt die is opgelegd voor een feit dat in de betreffende lidstaat als inbreuk op de rechtsvoorschriften wordt aangemerkt.

[Oud § 148,] lid 4 De rechter stelt het bedrag van de ten uitvoer te leggen geldboete bij beslissing vast. De griffie van de algemeen bevoegde rechtbank zorgt voor de kennisgeving over en de inning van het opgelegde boetebedrag.”

1.4. Behoefte aan uitlegging van het Unierecht in de onderhavige zaak:

De tenuitvoerlegging van een door de autoriteit van een [andere] lidstaat opgelegde geldelijke sanctie behoort tot de bevoegdheid van de rechter indien de geldelijke sanctie is opgelegd wegens een (volgens het recht van de beslissingsstaat of volgens Hongaars recht) strafbaar feit of wanneer de door de [andere] lidstaat bestrafte gedraging volgens Hongaars recht geen strafbaar feit of inbreuk op een rechtsvoorschrift is.

Het Europees Parlement, de Raad van de Europese Unie en de Europese Commissie hebben in tal van documenten het belang van de verkeersveiligheid en de bevordering van een doeltreffende sanctionering van de schendingen van verkeersregels benadrukt. In deze documenten wordt er voorts op gewezen dat sancties in de vorm van geldboetes voor bepaalde verkeersovertredingen vaak niet ten uitvoer worden gelegd wanneer die overtredingen worden begaan met een voertuig dat is ingeschreven in een andere lidstaat dan de lidstaat waar de overtreding heeft plaatsgevonden.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: „Hof”) heeft in zaak C-671/18 bepaald dat de bevoegde autoriteit van de tenuitvoerleggingslidstaat de erkenning en de tenuitvoerlegging van een beslissing waarbij een geldelijke sanctie betreffende verkeersovertredingen wordt opgelegd, niet kan weigeren wanneer zij is opgelegd aan de persoon op wiens naam het betrokken voertuig staat ingeschreven op grond van een in de nationale wettelijke regeling van de beslissingslidstaat neergelegd vermoeden van aansprakelijkheid, voor zover dit vermoeden kan worden weerlegd. In het arrest in zaak C-60/12 heeft het Hof bovendien benadrukt dat uit artikel 5, lid 1, van het kaderbesluit volgt dat het kaderbesluit ook strafbare feiten met betrekking tot gedragingen in strijd met de verkeersregels omvat.

Het doel van de ook in het Hongaarse recht toegepaste objectieve of risicoaansprakelijkheid is te bewerkstelligen dat inbreukmakende gedragingen niet ongesanctioneerd blijven louter omdat de identiteit van de feitelijke pleger onbekend is gebleven. Deze vorm van aansprakelijkheid biedt de houder van het voertuig de keuze om de daadwerkelijke bestuurder van het voertuig aan te wijzen of de voor de inbreuk op de verkeersregels opgelegde – in het geval van de betrokkene in de onderhavige zaak beperkte – sanctie zelf te dragen.

In deze zaak gaat het evenwel uitdrukkelijk om gedragingen in strijd met de verkeersregels. Ook de op basis van objectieve of risicoaansprakelijkheid gesanctioneerde houder wordt, zij het indirect, gestraft voor de verkeersovertreding. **[Or. 5]**

Blijkens de bewoordingen van het onderhavige verzoek heeft de autoriteit van de beslissingslidstaat een geldelijke sanctie opgelegd omdat de houder van het voertuig ondanks het daartoe strekkende verzoek van de autoriteit niet bekend heeft gemaakt wie het voertuig op het moment van de inbreukmakende gedraging heeft bestuurd. In dit geval vindt de sanctie haar grondslag welbeschouwd in het verzet tegen het openbare gezag. De vraag rijst of hier sprake is van een gedraging die in strijd is met de verkeersregels, met inbegrip van overtredingen van de rij- en rusttijdenwetgeving en van de wetgeving inzake gevaarlijke goederen, dan wel van een gedraging die daarvan verder verwijderd ligt. Het onderzoek van deze vraag zou tot de conclusie kunnen leiden dat de betrokken gedraging niet overeenkomt met de in het kaderbesluit omschreven gedraging.

De verwijzende rechter overweegt dat de in het onderhavige geval door de beslissing van de [andere] lidstaat gesanctioneerde gedraging niet in strijd is met de verkeersregels, met inbegrip van overtredingen van de rij- en rusttijdenwetgeving en van de wetgeving inzake gevaarlijke goederen, maar veeleer verzet tegen het openbare gezag inhoudt en als zodanig niet onder de gedragingen valt waarbij toetsing van de dubbele strafbaarheid uitgesloten is. De verwijzende rechter is daarom van oordeel dat vastgesteld kan worden dat een dergelijke omschrijving van de met de beslissing van de [andere] lidstaat gesanctioneerde gedraging op een te ruime uitlegging van het Unierecht berust die niet strookt met de oorspronkelijke doelstelling van het kaderbesluit.

Krachtens artikel 267 VWEU is het Hof bevoegd om bij wijze van prejudiciële beslissing uitspraak te doen over de uitlegging van de Verdragen. Indien een vraag te dien aanzien wordt opgeworpen voor een rechterlijke instantie van een der lidstaten, kan deze instantie, indien zij een beslissing op dit punt noodzakelijk acht voor het wijzen van haar vonnis, het Hof verzoeken over deze vraag een uitspraak te doen.

[OMISSIS]

[OMISSIS] [nationale procesrechtelijke elementen]

Zalaegerszeg, 12 maart 2020

[OMISSIS] [ondertekening, bepaling over de onherroepelijkheid van de beslissing, datum, ondertekening]